

NOCTE

Courtney Coleová

COO

BOO

NOCTE

Courtney Coleová

Nocte:

lat.,

subst.: ablativ singuláru od *nox* (noc)

adv.: v noci

výslovnost: [nokte]

Přeložila Adéla Špínová

Copyright © 2014, Courtney Cole

Translation © Adéla Špínová, 2015

Cover design by The Cover Lure (Matthew Phillips)

ISBN 978-80-7544-024-2

*Kdo trpí nespavostí, ví, že na noci je něco zvláštního.
Je to temnota, energie, záhadnost, která všechno zahaluje.
Všechno skrývá a zároveň osvětluje.*

*Je to noc,
co nám dovoluje zkoumat vlastní myšlenky tak,
jak to ve dne není možné.
Je to noc, která nám přináší pravdu v její průzračnosti.*

*Tuto knihu věnuji Tristanovi,
svému synovi, který po mně nespavost zdědil.
Vždycky důvěřuj své vlastní mysli.
Sám ji znáš nejlíp.*

PŘEDMLUVA

Uvažovala jsem o tom, že tento příběh nenapišu. Byl příliš temný, příliš zvrácený, příliš moc, *příliš, příliš, příliš*.

Je očividné, že jsem změnila názor. Ale nejprve jsem ho přepsala ve čtyřech různých verzích ve snaze ho změnit, učinit stravitelnějším, jemnějším.

Nefungovalo to.

A tak jsem se vrátila ke své původní představě, k představě, která se mi tak líbila. K představě, o které jsem snila, kterou jsem žila, kterou jsem dýchala, dokud nebyla přesně taková, jakou jsem ji chtěla mít, jaká *musela být*.

Vím, že budete s to tenhle příběh přečíst. Vím, že budete s to se dát zase dohromady, až bude po všem. Věřím ve vás.

Je ten příběh temný?

Ano.

Je zvrácený?

Místy.

Vytře vám zrak?

Naprosto.

Donutí vás hltat stránku za stránkou, snažit se ho prohlédnout, snažit se dojít k rozuzlení, snažit se popadnout dech?

Přesně v to doufám.

Napsala jsem ten příběh tak, jak musel být napsaný. Nemohla jsem ho přisladit. Nemohla jsem ho naředit. Je takový, jaký je, protože tak si to jeho děj žádá.

Nelituju toho.

V noci jsem svobodný.
Nikdo neslyší moje démony, jen já.
Má svoboda je ale křehká,
protože každé ráno,
znova a znovu,
noc prolamuje slunce.
Je to dobrá smrt.

– Jeden z raných záznamů v deníku Finna Price

NESLYŠÍM NESLYŠÍM NESLYŠÍM
A
NEVIDÍM
UŽ ŽÁDNÉ
SVĚTLO.
CALLO CALLO CALLO CALLO
ZACHRAŇ MĚ, ZACHRAŇ SEBE.
ZACHRAŇ MĚ.
SERVA ME, SERVABO TE.
ZACHRAŇ MĚ, A JÁ ZACHRÁNÍM TEBE.

– Jeden z pozdních záznamů v deníku Finna Price

Nic není tak děsivé, jako když se lidská mysl propadá
do šílenství.

– Calla Priceová

Tajemství. Má je každý.

– Dare DuBray

PROLOGUS

Jmenuji se Calla Priceová. Je mi osmnáct a jsem jednou polovinou celku.

Moje druhá polovina – moje dvojče, můj bratr Finn – je šílený.

Miluju ho. Víc než život, víc než cokoli. A přestože se bojím, že mě stáhne s sebou dolů, nikdo jiný než já ho nemůže zachránit.

Dělám všechno, co můžu, abych se v moři šílenství udržela na hladině, ale s každým dnem se v něm víc a víc utápím. Ale mám záchranné lano, kterého se chytám.

Dare DuBray.

Je to můj spasitel a můj antikrist. V jeho náruči se cítím v bezpečí, v jeho náruči cítím strach, tam patřím, tam se ztrácím. Uzdraví mě, zlomí mě, bude mě milovat, bude mě nenávidět.

Má moc mě zničit.

Možná je to tak v pořádku. Protože to vypadá, že nemůžu zároveň zachránit Finna a milovat Darea, aniž by to všem okolo ubližovalo.

Proč? Kvůli tajemství.

Tajemství, na které se tak usilovně snažím přijít, že mě jeho odhalení naprosto zaskočí.

Vás taky.

1

UNUM

Calla

PŘEDTÍM

Venku se bezhvězdné nebe rozpíná proti úplňku, který vrhá tmavé stíny. Uvnitř to vypadá, jako by se ty stíny vpíjely jeden do druhého a vytvářely pokroucené ruce, jejichž polámané prsty přejíždějí po ztemnělých stěnách salónu.

Moje máma trvá na tom, aby se našemu obýváku říkalo salón. Připadá si potom sofistikovaně, protože se to slovo naučila ve Francii. A protože bydlíme v pohřebním ústavu na vrcholku osamělé hory v Oregonu, můj táta ji nechává, aby si připadala sofistikovaně ve všem, co se jí zlíbí.

Dneska tady ovšem není, sofistikovaná nesofistikovaná. Je na cestě do svého čtenářského klubu, kde bude pít víno a klábosit, nic netušíc, že veškerý můj svět se právě obrátil naruby. A protože můj táta a brácha jsou zrovna taky pryč, jsem tady teď sama.

Sama a se zlomeným srdcem.

Ale ne tak *docela* sama. Jsem v temném pohřebním ústavu sama se dvěma mrtvými těly dole v tátově balzamovací místnosti.

Normálně bych si z toho nic moc nedělala. Když je váš otec majitelem pohřební služby, zvyknete si spát pod jednou střechou s mrtvými.

Ale dnes večer, kdy se stromy v bouři ohýbají a šelestí kolem domu a elektřina kvůli větru nejde, je to znepokojivé a temné a trochu děsivé.

Nohou si podupávám o židli – zjevná známka toho, že jsem nervózní. Jsem na sebe za svoji nervozitu našťvaná, ale upřímně mám na našťvanost nárok.

Celý můj život se právě obrátil vzhůru nohama.

Vrátím se pohledem k oknu a zírám na skalnatý sráz. Rozeklaná skála tyčící se proti nebi vytváří strašidelný obraz, který mi připomíná, jak strašně izolovaná tady na vrcholu naší hory jsem. Navíc je venku víc světla než tady, což je absurdní.

Nevím, proč mě tak děsí, když jsem sama, ale děsí mě to. Psycholog by mi možná řekl, že je to proto, že jsme s Finnem dvojčata, a proto jsem nikdy v životě nemusela být sama. Děčila jsem se s ním i o prostor v děloze.

Právě kvůli tomu nám rodiče u večeře řekli, že si myslí, že bychom s Finnem měli jít každý na jinou školu. A já musím říct, že s tím nesouhlasím. *Silně* nesouhlasím, abych byla přesná. Finn mě potřebuje, protože je jiný než já. Z pouhého pomyšlení na odloučení od něj se mi rozbuší srdce a vím, že se musím pokusit si o tom promluvit s mámou.

Hned.

Bez ohledu na to, co se teď děje se mnou nebo co jsem dnes večer zjistila, Finn bude mít vždycky přednost.

Chňapnu po telefonu a vytočím její číslo, protože teď je sama v autě a nic ji nerozptyluje, takže se nebude soustředit na nic jiného než na to, co jí říkám. Možná si tak konečně vyslechne, co jí vlastně chci.

Telefon jednou zazvoní, pak ho máma zvedne.

„Ahoj Callo, je všechno v pořádku?“

Po tom, co na nás dnes večer vybalila, zní překvapivě vesele.

„Nic se neděje. V tom větru vypadl proud, ale jsem v pohodě. Hele, mami... *Finn nemůže být sám*. Potřebuje mě mít u sebe. Myslím to vážně. Ty nechápeš, jak moc je to důležité.“ *Protože ti to nemůžu vysvětlit po telefonu.*

Pošilhávám po jeho deníku, který leží vedle na stole. Kdyby máma a táta věděli něco z toho, co je v něm napsáno, ty divné latinské fráze, ta vyškrábaná slova, to šílenství, tak by mě do toho tolik netlačili.

Jenomže oni to nevědí, protože respektují jeho soukromí, a kvůli tomu tak neúprosně trvají na tom, že nás oba donutí k samostatnosti.

Máma si povzdechne, protože tohle vleklé dohadování ji už unavuje.

„Víš, co si o tom myslíme,“ prohlásí nekompromisně. „Chápu, že chceš Finna chránit. A líbí se mi, že se o něj tak staráš, ale, Callo, on se musí naučit žít bez toho a ty taky. Potřebuješ mít svůj vlastní život, nejenom neustále dohlížet na bráchu. Prosím tě, věř tomu, že víme, co je pro vás nejlepší.“

„Ale mami,“ namítnu. „Po tom všem, co se dneska stalo s... Dneska se něco stalo. A já vím, že Finna nemůžu opustit, víc než kdy předtím. Zním ho líp než kdokoli jiný.“

„Co se dneska stalo?“ zeptá se okamžitě máma se zvědavostí v hlase. „Stalo se něco s...“

„Nechci se o tom bavit po telefonu,“ přeruším ji unaveně. „Já jenom... chci, abys mi slíbila, že budeš ještě přemýšlet o té možnosti, že bychom s Finnem zůstali spolu. Prosím. Jsem část jeho a on je část mě a tak to dvojčata prostě mají. Může být v jedné věci jiný než já, ale v milionu dalších jsme stejní. Nikdo mu nerozumí tak jako já. Potřebuje mě.“

Máma si znovu povzdechne. „To je přesně ten problém, zlatičko,“ řekne něžně. „Ten *jeden rozdíl* mezi vámi dvěma. Vzpomeň si na ten den, kdy jsme to zjistili. Vyprávěj mi znova, co se tehdy stalo.“

Teď si pro změnu povzdechnu já, protože mě bolí srdce a protože o tom teď nechci mluvit. Možná nebyl moc dobrý nápad mámě volat.

„Víš, co se stalo,“ odpovím vyčerpaně.

„Udělej, co ti říkám,“ poručí mi. Nekompromisně.

„Hráli jsme ve školce vlajkovanou,“ začnu neochotně, jako kdybych předčítala z knížky. Když zavřu oči, ještě pořád cítím pach horké a špinavé podlahy v tělocvičně. „Finn měl vlajku. Utíkal s ní.“ Jeho hubené ruce a nohy se jen míhaly, na čelo se mu lepily zpoceně vlasy.

„A potom?“

Trochu mě bolí na hrudníku. „Potom začal křičet. A rozběhl se na opačnou stranu. Už to pro něj nebyla hra. Křičel, že ho pronásledují démoni.“

„A co ještě?“ Mámin hlas byl přívětivý, ale pořád velmi pevný.

„A moje jméno. Křičel moje jméno.“

Pořád ho slyším, jak vykřikuje moje jméno, jeho hlas chlapecky vysoký, ostrý a zoufalý.

Caaaaaalllllllooooooo!

Ale než jsem tehdy stačila cokoli udělat, vyšplhal po laně až ke stropu tělocvičny, aby těm démonům utekl.

Těm démonům.

Dolů ho dostávali čtyři učitelé.

Neslezl ani kvůli mně.

Byl potom dva týdny hospitalizovaný a diagnostikovali mu schizoafektivní poruchu, což je ošklivá kombinace schizofrenie a bipolární afektivní poruchy. Od té doby je nepřetržitě na prášcích. Od té doby ho také nepřetržitě pronásledují ti zpropadení démoni.

A proto potřebuje mě.

„Mami,“ zamumlám zoufale, protože dobře vím, kam tím míří. Je ale neústupná.

„Callo, volal tebe. Protože se vždycky dovolává tebe. Já vím, že dvojčata to tak mají, ale není to fér ani pro jednoho z vás. Potřebuješ jít studovat a srovnat si, kdo jsi, kromě toho, že jsi Finnova sestra. A on musí udělat to samé. Přísahám ti, že to neděláme proto, abychom vás potrestali. Děláme to proto, že je to to nejlepší. Věříš mi to?“

Jsem zticha – především proto, že mám stažené hrdlo a už jenom z té frustrace nemůžu mluvit.

„Callo? Věříš mi to?“

Moje máma je tak strašně neodbytná.

„Jo,“ odpovím jí. „Jo, věřím ti to. Ale mami, pro mě to není problém. Protože když Finn bere prášky, je skoro normální. Je v pohodě.“

Skoro. Bylo tu jen pár psychotických epizod. A pár epizod deprese. A pár bludů.

Až na tohle je v pohodě.

„Až na to, když v pohodně není,“ opáčí máma.

„Ale...“

„Žádné ale, Callo,“ zarazí mě rychle a účinně. „Zlatíčko, probrali jsme to skrz naskrz. A teď musím končit. Zapomněla jsem si doma brýle na čtení, tak se pro ně teď vracím. Ale hrozně tu prší, takže se musím soustředit na cestu –“

A pak přeruší svou větu výkřikem.

Pronikavým, hlasitým, vysokým zavřeštěním. Málem mi prorazí ušní bubínky, a než si o tom vůbec stihnu něco pomyslet, najednou jako když utne. A já si uvědomím, že v pozadí jsem slyšela ještě něco dalšího.

Drcení a tříštění skla a kovu.

A pak nic.

„Mami?“

Žádná odpověď, jen výmluvně napjaté ticho.

Ruce se mi třesou, jak čekám zdánlivě celou věčnost, ve skutečnosti však pouhou vteřinu.

„Mami?“ zopakuju, teď už vyděšeně.

Pořád nic.

Mráz mi přeběhne po zádech nahoru a dolů a na rukou mi naskočí husí kůže, protože tuším, že se odpovědi nedočkám.

A mám pravdu.

Moje máma umřela v momentě toho výkřiku, v tu chvíli, kdy praskal kov a tříštilo se sklo. Záchranáři tvrdí, že když ji na dně rokle našli, telefon měla pořád ještě v ruce.

2

DUO

Calla

POTOM

Astoria je cítit umíráním.

Alespoň pro mě to tak je.

Konzervační chemikálie. Karafiáty. Růže. Lilie. To všechno se mísí s vůní borovic a s vánkem od moře, takže dovnitř otevřeným oknem přichází směsice vůní, které mi připomínají pohřeb. To je asi celkem normální, když žiju v pohřebním ústavu. A když mi nedávno umřela máma.

Všechno mi připomíná pohřeb, protože mě obklopuje smrt.

Nebo mortem, jak by řekl Finn. Je posedlý studiem latiny a drží ho to už dva roky. Nechápu proč, je to přece mrtvý jazyk. Na druhou stranu to tady vlastně dává dost dobrý smysl.

Zato to, co dělá můj brácha, dává smysl jenom někdy. Měli bychom se připravovat na vysokou, ale jediné, co zajímá jeho, je čmárat si do deníku, učit se latinu a vyhledávat si morbidní fakta o smrti.

Jeho deník.

Z pouhého pomyslení na ten ošoupaný sešit v kožené vazbě mi přeběhne mráz po zádech. Je to hmatatelný důkaz toho, jak šílené jeho myšlenky mohou být, a právě proto (a taky proto, že jsem mu to slíbila) se do něj nedívám.

Teď už ne.

Je to pro mě příliš děsivé.

S povzdechem se na něj podívám z okna svého pokoje, dolů na trávník pohřebního ústavu. Odsud vidím, jak táta s Finnem pracují na záhonech kolem domu, jak z nich sehnutí v brzkém ranním oregonském slunci tahají plevel.

Vidím Finnovy vychrtlé ruce a bledou kůži, jak škube za kořeny plevele a hází zaprášené rostliny na hromadu povadlé zeleně. Chvilí ho sleduji – ne očima sestry, ale nezaujatým pohledem někoho, kdo ho vidí poprvé.

Můj bratr je útlý a šlachovitý, pískové prstýnky jeho vlasů tvoří neupravenou svatozář. Oči má bleděmodré, úsměv široký a zářivý. Je krásný takovým uměleckým způsobem.

Jako umělec, který je tak vášnivě zaujatý svým dílem, že se zapomene najíst... a protože zapomíná jíst, je drobný a šlachovitý, samé kosti a klouby. Finn je ale pohledný, je sladký a svérázný.

A to neříkám jenom proto, že jsme dvojčata.

Nejsme si vzhledově ani trochu podobní. Jediné, co máme společné, je smetanově bledá kůže a tentýž tvar nosu, rovný, orlí a na konci trochu do špičky. Já mám ale zelené oči a tmavě zrzavé vlasy, přesně jako naše máma.

Naše máma.

Ignoruju knedlík, který se mi udělá v krku, když si na ni vzpomenu, a zoufale se snažím myslet na cokoli jiného.

Okamžitě. Protože kdykoli myslím na ni, točí se to všechno kolem role, kterou jsem v její smrti sehrála. Kdybych jí nebyla zavolala... kdyby mi to nebyla zvedla... pořád by tu byla.

Žila by a dýchala.

A ona nežije.

Ta tíha mi drtí hrudník, a tak se místo na pocit viny, který mě zaslepuje, soustředím na oblékání. Protože soustředění se na něco, soustředění se na monotónnost, někdy dokáže odvést moji pozornost od žalu.

Někdy.

Hodím na sebe nějaké oblečení, stáhnou si vlasy do culíku a seběhnu po nablýskaných mahagonových schodech, které mimochodem mají naprosto přesně stejný odstín jako mámina rakev.

Proboha, Callo. Proč se do háje musí všechno točit kolem tohohle?

Zatnu zuby a donutím svoji tvrdohlavou mysl, aby se zaměřila na jiné věci, i když to v pohřebním ústavu jde těžko. Zvláště když projdu soukromou částí domu do té veřejné, obřadní.

Jediné, co můžu dělat, je dívat se jen přímo před sebe.

Protože ačkoli tu dnes ještě nikdo není, po stranách téhle chodby leží dvě rozlučkové místnosti. V každé z nich leží jedno tělo, oblečené do nejlepších šatů, připravené na pohledy všech příbuzných a známých.

Jsou mrtvá, samozřejmě, s ostatními plastovými destičkami, které drží jejich oční víčka zavřená, a s tlustou vrstvou make-upu, který má jejich tvářím dodat alespoň něja-

ké zdání živoucí barvy. Což se, mimochodem, fakt nepovedlo.

Mrtví lidé nevypadají, jako by jenom spali, i když to všichni tak rádi říkají. Vypadají mrtvolně, protože jsou mrtví. Nebožáci. Nehodlám na ně zírat. Smrt člověku sebere jeho důstojnost, ale já se na tom nijak podílet nemusím.

O dvanáct kroků později projdu dveřmi ven a zhluboka se nadechnu, abych vyměnila ty těžké pohřební vůně za čerstvý venkovní vzduch. Další dva kroky a šlapu na orosenou trávu. Táta a Finn vzhlednou a přestanou s rozdělanou prací, když vidí, že jsem vzhůru.

„Dobré ráno, chlapi!“ zavolám s předstíranou radostí v hlase. Protože to je jedna z věcí, které mě naučila máma – předstírat, dokud se to nestane skutečností. Když ti není dobře, tvař se, jako by bylo, a ono to tak dopadne. Zatím to nefunguje, ale já se pořád nevzdávám naděje.

Finn se usměje a na levé tváři se mu objeví dolíček. Je mi jasné, že to taky jenom hraje, protože nikomu z nás v posledních dnech do úsměvu není.

„Nazdar lenochode.“

Zašklebím se (falešně). „Není to žádná legrace, spát až do desíti, ale někdo to dělat musí. Chcete, abych zajela do kavárny a přivezla vám kafe?“

Táta zavrtí hlavou. „Ti z nás, kdo vstali v nějakou normální hodinu, už svou dávku kofeinu měli.“

Protočím oči. „Tak mám odvézt Finna na terapii, abych odčinila svoji dosavadní lenost?“

Táta zavrtí hlavou a usměje se, ale ten úsměv nedosáhne k jeho očím. Protože je taky předstíraný. Stejně jako ten

můj. Stejně jako Finnův. Protože všichni jenom něco předstíráme.

„Vlastně,“ zadívá se na mě, jako by odhadoval moji náladu, „je to dobrý nápad. Dneska někoho čekám, takže nebudu mít moc času.“

Tím *někým* samozřejmě myslí tělo k přípravě na pohřeb a *dneškem* musí myslet brzy, protože už vstává a otírá si ruce od hlíny.

Rychle přikývnu, ochotná udělat cokoli, abych se odsud dostala pryč.

Roky přihlížení tomu, jak mrtví přicházejí a odcházejí, člověka unaví. Viděla jsem už všechno... oběti dopravních nehod, staré lidi, mrtvé novorozence, děti. S dětmi je to nejtěžší, ale nakonec je to těžké vždycky. Smrt není něco, na co by kdokoli chtěl myslet, a nikdo jí nechce být neustále takhle obklopený.

Můj táta si možná svoje povolání vybral, ale já rozhodně ne.

Což je důvod, proč jsem kdykoli ochotná dovézt Finna na terapii.

Dřív to dělávala máma. Trvala na tom, že pro Finna je lepší, když tam někdo jede s ním – pro případ, že by chtěl cestou zpátky „mluvit“. Což nikdy nechtěl, takže si myslím, že máma spíš chtěla dohlédnout na to, aby na ty terapie poctivě docházel. Buď jak buď, držíme se její tradice.

Protože tradice jsou uklidňující, když se všechno ostatní propadne do pekel.

„Jasně. Pojedu.“ Mrknu na Finna. „Ale budu řídit.“

Finn mi věnuje svůj andělský úsměv. „Řízení jsem si za-

mluvil, když tys ještě byla v posteli. To máš z toho, že jsi le-
nochod. Mrzí mě to.“

Jeho škleb rozhodně říká *nemrzí*. A tentokrát je nepřed-
stíraný.

„Pro mě za mě. Chceš si dát sprchu?“

Znovu zavrtí hlavou. „Jenom se skočím dovnitř pře-
vléct. Za minutku jsem zpátky.“

Dívám se, jak odkluše, a po padesáté se pozastavím nad
tím, jak moc je podobný našemu tátovi. Stejná výška, stej-
ná postava, stejná barva vlasů a pleti. Táta vypadá mnohem
více jako jeho dvojče než já.

Teď sleduje, jak Finn mizí, a pak se otočí ke mně.

„Díky, zlato. Jak se ti dneska daří?“

Neptá se ani tak na to, jak se mi daří, jako spíš jak se cí-
tím. Víím to, ale jen pokrčím rameny.

„Ujde to.“

Až na ten příšerný knedlík v krku, kterého se nemů-
žu zbavit. Až na to, že kdykoli se podívám do zrcadla, vi-
dím tam mámu, takže neustále musím bojovat s nutkáním
všechna zrcadla strhat ze zdí a naházet je do strže. Až na
tyhle věci jsem v pohodě.

Podívám se na tátu. „Možná bychom měli konvertovat
k judaismu, držet šivu a nemuset se starat o nic jiného.“

Táta se na chvíli zatváří užasle a pak se zlehka usměje.
„No, šiva trvá jenom týden. Takže by nám to v tuhle chvíli
nijak zvlášť nepomohlo.“

V tuhle chvíli by nám nijak zvlášť nepomohlo vůbec nic.
Ale nahlas to neřeknu.

„No dobře, tak já ta zrcadla asi zakrývat nebudu.“ *Škoda.*

Táta se teď usmívá naplno a mně připadá, že by to dokonce mohlo být i trochu doopravdy. „Jo. A sprchovat se taky budeš dál.“ Odmlčí se. „V nemocnici se schází terapeutická skupina pro truchlící. Můžeš tam třeba strčit hlavu, zatímco budeš čekat na Finna.“

Ještě to ani nedořekne a já už vrtím hlavou. K čertu s jeho terapeutickou skupinou. Už by to měl vzdát a přestat se pokoušet mě na něco takového dotlačit. Jediná věc, která je horší než utopit se ve smutku, je sdílet záchranný člun s dalšími topícími se lidmi. A navíc, jestli tu někdo potřebuje kolektivní truchlení, je to on.

„Myslím, že tam nic strkat nebudu,“ řeknu mu asi poště. „Ale kdybych si to rozmyslela, najdu si to.“

„Dobře,“ vzdá to bez boje jako vždycky. „Chápu to, aspoň myslím, že to chápu. Taky se mi o tom nechce mluvit. Ale možná teď někdy...“

Jeho hlas utichne a mně je jasné, že si v hlavě tuhle položku přidává na seznam asi milionu věcí, které „teď někdy“ udělá. Věcí jako vyklidit mámin šatník, uklidit její špinavé oblečení z koupelny, dát pryč její boty a kabát. Takových věcí.

Je to už šest týdnů, co máma umřela, a táta pořád nechává všechny její věci nedotčené, jako by se měla každou chvíli vrátit domů. Dobře ví, že se to nestane, protože sám balzoval její tělo a pohřbili jsme ji v té naleštěné mahagonové rakvi, ale bylo by dost necitlivé ho na to upozorňovat.

Místo toho ho obejmu.

„Mám tě ráda, tati.“

„Já tebe taky, Cal.“

Jak se mu dívám přes rameno, můj pohled se zastaví na malé, břechtanem porostlé budově stojící o kousek níž po cestě od našeho domu. Na chvíli se na ni zahledím a pak se obrátím k tátovi.

„Už ses rozhodl, co bude dál s kočárovým domkem?“

Táta s mámou loni investovali do přestavby starého kočárového domku, který patřil k pohřebnímu ústavu, na apartmán, ale máma zemřela právě v době, kdy do něj hledali podnájemníka. Finn a já se od té doby snažíme tátu přesvědčit, aby v něm nechal bydlet jednoho z nás.

Ted' zavrtí hlavou. „To přece není fér, kdybych ho nechal jednomu nebo druhému z vás. Rozhodl jsem se, že ho nakonec přece jen pronajmu.“

Zůstanu na něj zírat, jako kdyby mu znenadání narostla druhá hlava. „Fakt? Jenomže...“

Jenomže to je hrozná škoda pěkně zrekonstruovaného bydlení.

S tátou to vůbec nehne. „Vy dva stejně na podzim odejdete na vysokou. Bude to nějaký ten příjem navíc. Tak jsme to koneckonců původně zamýšleli.“

Pořád jsem šokovaná. „No, tak hodně štěstí, až budeš hledat někoho, kdo by tady chtěl bydlet.“

V bezprostředním sousedství pohřebního ústavu a krematoria.

„Kdybys o někom věděla, tak mu prosím dej vědět,“ pokračuje táta bez ohledu na můj pesimistický postoj. Uchechtu se.

„Víš přece, že se s nikým neznám.“ Nechci se ponořit do depresivního stavu svého společenského života, kte-

rý ve skutečnosti neexistuje a nikdy ani neexistoval. Táto-
vi a mámě to vždycky dělalo starosti, i když mně a Finno-
vi to bylo víceméně jedno. Vždycky jsme přece měli jeden
druhého.

Finn se s mokkými vlasy přiřítí dolů po schodech a pře-
ruší náš rozhovor.

„Smrděl jsem jako zpocené nohy, tak jsem si dal tu nej-
rychlejší sprchu na světě,“ oznámí nám, když prochází ko-
lem. „Neděkuj mi.“

„Jeď opatrně!“ zbytečně na mě zavolá táta a zamíří do
domu. Kvůli tomu, jak zemřela naše máma, mezi zkrou-
ceným železem a doutnající gumou, nás nechce v žádném
autě ani *vidět*, i když ví, že se bez toho v životě neobejdeme.

Tak jako tak se na to nechce dívat.

Nevadí mi to. Každý z nás má nějaké triky, kterými tahá
za nos svou vlastní hlavu, aby učinil svůj život snesitelněj-
ším.

Vklouznu na sedadlo spolujezdce v našem autě – v autě,
které máme s Finnem dohromady – a zadívám se na něj.

„Jak ses vyspal?“

Obvykle totiž vůbec nespí.

Trpí nesnesitelnou nespavostí. Jeho mozek je v noci od
přirozenosti aktivnější než mozek průměrného člověka.
Nedokáže to zastavit. A když už někdy usne, má tak živé
noční můry, že stejně vstane a vleze si do postele ke mně.

Protože já jsem tím člověkem, za kterým přijde, když
má strach.

U dvojčat to je normální. I když spolužákům, kteří se
nám vždycky posmívali za to, že jsme divní, by se tahle per-

lička z našeho života ohromně líbila, tím jsem si jistá. *Calla a Finn spolu někdy spí v jedné posteli, no není to hnus?* Nikdy by nepochopili, jak nás uklidňuje pouhé vědomí, že jsme si nablízku. Ne že by záleželo na tom, co si o nás myslí – teď už na tom nesejde. Nejspíš nikoho z těch blbečků už nikdy nevidíme.

„Příšerně. Co ty?“

„Taky,“ zamumlám. Protože je to pravda. Netrpím nespavostí, ale noční můry někdy mívám. Živé noční můry, ve kterých moje máma ječí a kolem se třísťí sklo a ona má v ruce mobil. V každém z těch snů slyším svůj vlastní hlas, jak ji volá, a v žádném z nich se nedočkám odpovědi.

Asi nikoho nepřekvapí, že mě to trochu deptá.

Finn už na to nic neřekne, a tak se opřu čelem o sklo a zírám z okýnka do krajiny, kterou projíždíme – do krajiny, která mě obklopuje od narození.

I přes veškerou svou zdeptanost musím uznat, že naše hora je nádherná.

Všude kolem je všechno živoucí a zelené, borovice, kapradí a bujná lesní zeleň. Jasně zelené barvy se táhnou přes obrovské trávníky a rozkvetlé zahrady až nahoru ke skalám, kde najednou prudce přejdou v červené a okrové odstíny.

Připadá mi to jako docela dobrá symbolika – zelená znamená život a červená znamená nebezpečí. Červené jsou zubaté útesy, varovná světla, skvrny od krve. Zato zelené... zelené jsou stromy a jablka a čtyřlístky.

„Jak se latinsky řekne zelená?“ zeptám se bezmyšlenkovitě.

„Viridem,“ odpoví Finn. „Proč se ptáš?“

„Jenom tak.“ Podívám se do zpětného zrcátka na dům, který se ztrácí někde v dálce za námi.

Veliký viktoriánský dům, který se hrdě tyčí na vršku hory, usazený na pokraji skalnatého vrcholku, s věžičkami prorážejícími oblaka. Je krásný a elegantní a zároveň gotický a temný. Je to koneckonců pohřební ústav a stojí na samém konci cesty na vysoké hoře. Jako dokonalá scénérie pro hororový film.

Poslední pohřební ústav na levé straně silnice.

Táta bude potřebovat, aby se stal zázrak, jestli chce opravdu pronajmout náš malý kočárový domek, a já cítím záchvěv provinilosti. Možná ty peníze opravdu potřebuje a já na něj přitom tlačím, aby ho nechal Finnovi nebo mně.

Obrátím pohled pryč od domu, pryč od vši provinilosti směrem k oceánu. Velká šedá masa vody bičuje skály na břehu, vrhá se na ně znova a znova. Z vody se zvedá opar a vytváří na pobřeží mlhu. Je to krásné a tajemné, strašidelné a poklidné.

Ale taky to je vězení, které mě tu drží pod nízko visícími mračny.

„Nepřeješ si někdy, abychom se mohli odstěhovat někam pryč? Jakože někam *daleko*,“ zamyslím se nahlas.

Finn se na mě podívá. „Berkeley pro tebe není dost daleko?“

Pokrčím rameny. „Já nevím. Myslela jsem tím něco *opravdu* daleko. Něco jako Itálie. Nebo Skotsko. To by bylo fajn, aspoň myslím. Vypadnout odsud. Pryč od všeho, co známe.“

Pryč od vzpomínek.

Od lidí, kteří nás mají za podivíny.

Pryč od všeho.

Finn se dál tváří neutrálně. „Cal, nepotřebuješ odletět na opačnou stranu zeměkoule, aby ses stala někým jiným, jestli je to to, o co ti jde. To můžeš klidně i v Kalifornii. Ale ani se vůbec nepotřebuješ stávat někým jiným. Takhle na tobě není nic špatného.“

Jasně. Být známá jako „holka z pohřebáku“ není vůbec špatné. Ale Finn má pravdu. V Kalifornii to nikdo vědět nebude. Budu tam mít stejnou šanci na nový začátek jako kdekoli jinde. Nebudu tam obklopená mrtvolami a nebude se mě pořád někdo ptát, jak mi je.

Ponoříme se zase do ticha a já se dál dívám z okna a přemýšlím, jak bude asi vypadat můj nový život na univerzitě. Táta souhlasil s tím, že bychom s Finnem měli zůstat spolu, takže už se toho tak neděším. Spíš se těším. Určitě k tomu patří spousty drahých bot a pašmíny. Nejsem si tak doce-la jistá, jestli vím, jak taková pašmína vypadá, ale zní to vybraně, takže ji musím mít.

„Tak jak?“

Finnův neodbytný tón mě vytrhne z přemýšlení. Očividně se domáhá odpovědi na nějakou otázku.

„Jak co?“

„Jak se táta rozhodnul? Ohledně kočárového domku. Mohli bychom tam klidně bydlet spolu. Už mě nebaví být neustále cítit formaldehydem.“

Doopravdy. Nedopočítala bych se toho, kolikrát jsem slyšela holky ve škole jízlivě šeptat trapné ohrané vtípky

jako „čichám, čichám mrtvolu“, když jsem procházela kolem. Chtěla jsem jim vždycky říct, aby nedělaly zadržnutý gramofon a přišly s něčím originálním, ale samozřejmě jsem to nikdy neudělala. Pro ně jsem byla prostě holka z pohřebáku. Aspoň jsem jim nikdy neudělala tu radost, že bych dala najevo, jak mě jejich slova bolí.

„Nejsme cítit formaldehydem,“ snažím se ujistit Finna. Jsme cítit květinami. Pohřebními květinami. To není o moc lepší.

„Mluv sama za sebe,“ zavrčí. „Tak můžeme se tam nastěhovat, nebo ne?“

Pokrčím rameny.

„Vypadá to, že táta ho nakonec bude pronajímat.“

Finn se na mě na chvíli zadívá, než upře pohled zpátky na silnici. „Vážně? Nevěděl jsem, že jsme na tom až tak mizerně. Máme přece peníze z máminy životní pojistky a příjmy z ústavu.“

„Univerzita je drahá,“ zamumlám. Protože to je jediné vysvětlení, na které dokážu přijít. Leda by táta prostě chtěl pokračovat v něčem, co si naplánovali ještě s mámou. Finn přikývne, protože to je přijatelná odpověď. Posílat na vysokou dvě děti naráz vyjde draho.

Zbytek cesty jsme zticha a mlčky pak procházíme sterilními chodbami nemocnice, jen naše conversky vržou na voskovaných podlahách.

„Sejdeme se tady za hodinu,“ prohodí nenučeně Finn, jako kdyby šel jenom nakupovat a ne rozebírat svou duševní nemoc s dalšími duševně nemocnými lidmi. Jako vždycky nese svůj kříž sportovně.

Přikývnu. „Budu tady.“

Protože pro něj tu budu vždycky.

Odejde bez ohlednutí a zmizí v jedné z místností. Jak ho sleduju odcházet, nemůžu se už tak po miliontému ubránit myšlence, že jsem to taky klidně mohla být já, kdo se narodí se schizoafektivní poruchou. Zachvátí mě při tom pomyslení zároveň panika a provinilost. Panika proto, že pořád mám trochu strach, že ji mám taky, že se ještě může zničehonic projevit. Provinilost proto, že jsem ji tak jako tak měla mít já. Finn je totiž lepší člověk než já.

Narodila jsem se první, větší, silnější... navzdory tomu, že Finn je opravdu *lepší*. Je vtipný a bystrý a inteligentní a jeho duše je tak laskavá, jak jen může být. To on si zaslouží být zdravý.

A ne já. Já jsem protivná a sarkastická.

Matka příroda je někdy pěkná potvora.

Najdu si v otevřeném atriu volnou lavičku, usadím se pod abstraktním obrazem s ptáky a vytáhnu si knížku. Mít nos zabořený do knihy je výhodné hned dvakrát.

Zaprvé, dává to všem okolo na vědomí, že nemám náladu na to, aby na mě mluvili. A zadruhé, nenudím se při čekání na Finna.

Zvuky nemocnice se rozplynou v neurčitý šum, zatímco se nořím do blaženosti fiktivního příběhu. Beletrii si člověk nejlíp vychutná sám. Takhle jsem přežila ty roky školní docházky. Četla jsem si o přestávkách na oběd a při hodinách, když se se mnou nikdo nebavil, a čtení je teď můj způsob, jak přežít dlouhé hodiny čekání na psychiatrickém oddělení nemocnice. Při čtení dokážu ignorovat ty proni-

kavé, vícehlasé výkřiky, které se nesou chodbami. Protože upřímně nechci vědět, co ti lidé křičí.

Zůstávám ponořená do svého nereálného světa bůhvíjak dlouho, až ucítím, že se na mě někdo dívá.

Když říkám „ucítím“, *doopravdy to cítím*, jako kdyby se ke mně někdo natáhl a dotknul se prsty mé tváře.

Vzhlednu od knihy a zalapám po dechu, když spatřím tmavé oči zahleděné do mých, oči tak tmavé, že jsou skoro černé, a je v nich tolik síly, že mě úplně přimrazí na místě.

Za tím temným pohledem stojí nějaký kluk.

Muž.

Nejspíš mu není víc než dvacet nebo dvacet jedna, ale všechno na něm říká *muž*. Není v něm nic z *kluka*. Ta část jeho bytosti je očividně dávno pryč. Vidím to na jeho očích, v jeho postoji, v tom, jak pozorně vnímá okolí, a pak se zadívá na mě s dokonalým soustředěním, jako bychom byli spojeni řetězem. Má v očích milion protikladů... odměřenost, vřelost, tajemno, šarm a ještě něco, něco, co nedokážu popsat.

Je svalnatý, vysoký a oblečený v otrhaném černém triku s oranžovým nápisem *Ironie ti nic neříká*. Ve tmavých džínách má černý kožený opasek a na prostředníčku nosí stříbrný prsten.

Tmavé vlasy mu padají do obličeje a ruka s dlouhými prsty je netrpělivě odhrne zpátky, zatímco jeho oči jsou celou dobu upřené na mě. Má silné, mužné čelisti se sotva patrným náznakem strniště.

Jeho pohled je pořád spojený s mým, jako vedením vysokého napětí nebo jako bleskem. Cítím, jak mi jeho náboj

přebíhá po kůži jako milion malinkých prstů a vhání mi krev do tváří. Plíce se mi zachvějí a ztěžka polknu.

A pak se na mě usměje.

Na mě.

Protože ho vůbec neznám a jeho nic lepšího nenapadne.

„Cal? Můžeme jet?“

Finnův hlas naruší moje soustředění a celý ten zvláštní moment je pryč. Vzhlednu ke svému bratrovi, téměř zmateně, a vidím, že už na mě čeká. Hodina uběhla a mně to vůbec nedošlo. Ztěžka se postavím na nohy a připadám si zničeně, ačkoli netuším proč.

I když to ve skutečnosti vím.

Když odcházím s Finnem, ohlédnu se přes rameno.

Ten sexy neznámý s temným pohledem je pryč.

3

TRIBUS

Finn

JdiDoHajzluNezmůžešVůbecNic. UbližujMiTySráči. NezmůžešVůbecNic. JsiTakováSračka. UbližujMi. UbližujMi. UbližujJí. NezmůžuNic. ZabijMěTedHned.

Jako vždycky je ignoruju... ty hlasy v mojí hlavě, které šeptají a syčí. Pořád tam jsou, někde v pozadí, v mých uších. Je jich několik, většinou jsou to ženské hlasy, ale i pár mužských. Ty se ignorují mnohem hůř, protože někdy mi znějí jako můj vlastní.

A ignorovat svůj vlastní hlas jde fakt dost těžko.

A i když je dokážu po většinu dne zahnat až na dno vědomí, nikdy se jich nedokážu úplně zbavit. Neumlčely je spolehlivě ani všechny ty barevné pilulky, které jsem každý den bral.

A tak, protože mi z nich bylo nanic od žaludku a protože stejně pořádně nezabíraly, jsem si jednoho dne přidal na seznam denních povinností jednu, kterou nebylo těžké si odškrtnout.

~~Přestat brát prášky.~~

~~Neříkat o tom Calle ani tátovi.~~

Představuju si ten seznam v hlavě s dokonalou přesností, protože tak silné soustředění obvykle na pár vteřin utlumí ty hlasy. Můj seznam je na bílém papíře s modrými linkami a na levém okraji má růžovou svislou čáru. Jakmile dokončím nějaký úkol, v duchu si ho proškrtnu rovnou čarou. Potom si můžu *připadat úspěšný*.

Bez toho seznamu bych nepřežil ani jediný den. Bez něj se nedá přemýšlet, nemůžu se bez něj soustředit. Bez něj bych nedokázal ani *vypadat* normálně. V téhle fázi už je pro mě naprostou nutností. A další z hromady věcí, které ze mě dělají totálního šílence.

Nikdo kromě Cally a našeho táty neví, jak moc šílený jsem. A dokonce ani *oni dva* nevědí úplně všechno.

Ne do posledního detailu.

Nevědí, jak se v noci budím a musím se nutit, abych zůstal v posteli, protože ty hlasy mi říkají, abych skočil ze skály. Abych se udržel, vždycky si vlezu do postele ke Calle, protože z nějakého zvláštního důvodu utiňuje ty hlasy. Jenomže se mnou nemůže být každou minutu.

Nemůže se mnou být celý den, když mám cukání si seškrábat všechnu kůži, vytrhat si nehty, seběhnout na úpatí hory a s křikem se vrhnout pod kola aut.

Proč bych měl toužit po takových věcech?

Kvůli těm zasraným hlasům.

Nezmlknou a nezmlknou.

Došlo to tak daleko, že už pomalu nerozeznám, co je a co není skutečné, a to mě děsí k posrání. Děsí mě to k posrání především proto, že Calla a já budeme zanedlouho každý někde jinde. Ona si myslí, že jdeme na tu sa-

mou školu, že jsem se uvolil jít s ní do Berkeley. Jenomže to nemůžu. Nemůžu ji stáhnout s sebou. Kdybych to udělal, byl bych ten nejhorší člověk na světě.

Takže už brzy budu na MIT a ona bude v Berkeley, a co bude potom?

Ona bude v pohodě, protože je normální. Ale co potom bude *se mnou*?

Když vyjdu ven z terapie, napiju se z pítka na chodbě. Několik kapek ledově chladné vody mi dopadne na krk a hlasy okamžitě zareagují.

Seškrábej to.

Než si uvědomím, co se děje, už mám ruku na hrdle. Znechuceně ji donutím klesnout zase dolů.

Nehodlám si ubližovat.

Panebože.

Musím zůstat při smyslech.

Rychle se rozhlédnu a najdu Callu na jejím obvyklém místě, jak sedí na lavičce a dívá se do dálky. Vzdálenost mezi námi překonám dvanácti dlouhými kroky.

„Cal? Můžeme jet?“

Zadívá se na mě, jako bych byl cizí člověk, než se jí v očích zablýskne uvědomění a usměje se na mě.

„Jsi v pohodě?“

Její hlas mě ovine jako peřina.

Calla mě udržuje při smyslech.

Vždycky to tak bylo, možná dokonce už v mámině bříše, co já vím.

Neříkej jí to Neříkej jí to Neříkej jí to.

~~Neříct jí to.~~

Usměju se na ni dokonale normálním úsměvem.

„Perfectus.“ *Dokonalé.* „Můžeme?“

„Jo.“

Vyjdeme z nemocnice do záře odpoledního slunce a naskládáme se do auta. Nastartuju motor a s třesoucím se rukama vycouvám z parkoviště.

~~*Chovat se normálně.*~~

Calla se ke mně otočí a zadívá se na mě svýma zelenýma očima. „Chceš si o něčem promluvit?“

Zavrtím hlavou. „Copak jsem někdy chtěl?“

Usměje se. „Ne. Ale chci, abys věděl, že můžeš. Kdybys chtěl.“

„Já vím.“ Ano, vím to.

„Věděla jsi, že staří Egypťané si holili obočí, když truchlili nad smrtí svojí kočky?“

Změním téma a Calla se rozchechtá a štíhlými prsty si odhrukuje vlasy z očí. Je to naše oblíbená zábava, tyhle pitomosti související se smrtí. *Moje* oblíbená zábava, ve skutečnosti. Nevím proč. Nejspíš to bude nějak souviset s dlouhými roky života v tom pitomém pohřebním ústavu. Je to můj způsob, jak poslat smrt do prdele. Navíc mi zjišťování zajímavostí o smrti, učení se latiny a vytváření přiblblých myšlenkových seznamů dává něco, na co se můžu soustředit. A kdykoli se na něco pořádně soustředím, zažene to ty hlasy.

Věřte mi, že pro to bych udělal cokoli.

„Nevěděla. Ale teď už to zaplaťpánbůh vím,“ odpoví Calla. „Co by sis oholil ty, kdybych umřela já?“

Skočil bych kvůli tobě do oceánu a potopil se až na dno. Posbíral bych tam mušle a udělal pro tebe náhrdelník

a pak bych se na něm oběsil. Protože kdybys tady nebyla ty, nechtěl bych tu být ani já.

Nesmím na sobě nechat znát, jak moc z pouhé té myšlenky panikařím, a tak jen pokrčím rameny. „Nedávej mi tu příležitost.“

Zatváří se zděšeně, když si uvědomí, co vlastně řekla – tak brzy po tom, co jsme přišli o mámu.

„Nemyslela jsem to...“ začne, ale pak se odmlčí. „Promiň. To byla pitomost.“

Calla a já jsme dvojčata. Tomu, jak jsme propojení, nemůže porozumět nikdo, kdo to sám nezná. Víím, jak to myslí, i když to ona sama neví. Ta otázka z ní vypadla dřív, než si vzpomněla na mámu. Zní to pitomě, ale někdy na tu ztrátu dokážeme na okamžik zapomenout. Blažený okamžik.

„Nic si z toho nedělej,“ řeknu jí a odbočím na dálnici.

Vyser se na ni. Nemá na to právo.

Hlasy jsou hodně hlasité. Příliš hlasité.

Zavřu oči co nejsilněji a snažím se je neposlouchat.

Ale jsou tam pořád, jsou neodbytné.

Nezaslouží si tě. Zabij ji ty přizdisráči zabij ji teď hned. Strč ji ze skály. Lízej její kosti. Lízej její kosti. Lízej její kosti.

Sevřu volant tak silně, až mi zbělají klouby na rukou, ve snaze se těch hlasů zbavit.

Lízej její kosti, vysaj jí morek, ukaž jí ukaž jí ukaž jí.

Dneska znějí opravdově, třebaže víím, že skutečné nejsou. Není to můj hlas, jsou to jenom maškary, děsivé masky, podvodníci. Nejsou skutečné.

Můj hlas je skutečný. Tamty hlasy nejsou.

Jenomže je čím dál náročnější je od sebe rozpoznat.

4

QUATTUOR

Calla

Jedna zvláštnost téhle hory v létě je, že se tu čas zpomalí až skoro k zastavení a dny se vpíjí jeden do druhého. Aniž bych si toho všimla, jeden den se slije s druhým, pak se třetím, až se přihodí, že je zase načase doprovodit Finna na skupinovou terapii.

Tentokrát jsem ale rychlejší a zamluvím si řízení včas. Nevšímám si Finnova pohoršeného pohledu, když nasedáme do auta, a samolibě se na něj zašklebím (doopravdy, ne falešně), než vyjedu po příjezdové cestě od domu.

Projíždím serpentinami horské silnice a pneumatiky skřípou na deštěm promočeném šterku. Finn se zamyšleně dívá z okýnka, když se blížíme k „tomu místu“. Té zatáčky, kde se naše máma srazila s jiným autem a zemřela.

Na nedalekém stromě visí pestrobarevné stuhy a pod ním stojí jednoduchý křížek. Je to tu osamělé, vážné a tiché. Obvykle si tohohle místa vůbec nevšímám, protože jinak bych tu bolest na srdci nevydržela.

Finn ale nečekaně zvedne hlavu.

„Mohla bys tady zastavit?“

Vyplašeně dupnu na brzdu a zastavím. „Co se děje?“

Zavrtí hlavou. „Nic. Jenom tu potřebuju chvílku pobýt.“

Vystoupí a zavře za sebou rozvrzané dveře. Následuju ho s neklidem, protože jsme se tu nezastavovali od chvíle, kdy jsme věšeli na strom stužky a zatloukali do země bílý křížek. Je to posvátné místo, ale taky plné emocí. A pro Finna je nebezpečné na taková místa vstupovat.

„Co to děláš?“ zeptám se tak nenuceně, jak to jen dokážu, a následuju ho ke kraji prudkého srázu, na místo, kde máma vylétěla ze silnice, když se mnou telefonovala.

Balancujeme na hraně s prsty nohou čouhajícími do prázdna. Pořád je vidět, kde jsou stromy zpřerážené a polámané od mámina auta. Zachvátí mě vlna nevolnosti.

„Myslíš, že už byla mrtvá, když dopadla dolů?“ zeptá se mě Finn neutrálním tónem. Mně při té otázce málem puká srdce.

„Nevím.“

Přemýšlela jsem o tom, samozřejmě, ale nevím. Táta nám to neřekl a já se ho na to nedokážu zeptat.

„A co si myslíš o tom druhém autě?“ pokračuje Finn a nedívá se přitom na mě, ale dolů na dno strže. Nadechnu se, vydechnu a pocit viny odstrčím pryč od sebe, daleko pryč, přes vršek hory, přes útesy, do vody.

„Nevím,“ odpovím upřímně.

Je to pravda, protože po té nehodě nám táta neřekl nic o tom, co se stalo s cestujícími z toho druhého auta. Kdo to byl, kolik jich bylo. Připadalo mu, že už tak si to bezdůvodně moc vyčítám, že už tak se tím trápím dost. Odmítal o tom mluvit a celé týdny jsme nesměli ani zapnout televizi pro případ, že by se to objevilo ve zprávách. Člověk by řekl,

že to bude k zbláznění, ale v té době jsem byla tak ponořená v truchlení, že jsem si toho skoro nevšimla.

Potíž je v tom, že s mojí provinilostí to nic neudělalo.

Protože jsem někoho zabila.

Dívám se dolů po úbočí hory, na rýhy vyryté padajícími auty ve stromech, na zpustošený les... to všechno jsou důkazy. Ať se máma srazila s kýmkoli, nepřežil to. To je jasné.

A je to všechno moje vina. Zabila jsem ho, stejně jako jsem zabila ji.

Jediná podstatná otázka je, kolik jich v tom autě bylo? Byl to jen jeden člověk? Nebo dva? *Nebo celá rodina?*

„Myslíš si, že tam byly nějaké děti?“ zeptám se tiše Finna. Protože to pomyslení... *Bože*. To je k nevydržení. Představuju si poraněné malé děti připoutané v autosedačkách, všude kolem krev a hrůza. Silou zavřu oči, abych tu scénu dostala z hlavy.

„Nevím,“ odpoví Finn stejně tichým hlasem. „Dalo by se to zjistit, kdybys chtěla. Mohli bychom najít staré články. Jestli si myslíš, že vědět to je lepší než nevědět *nic*.“

Chvilku nad tím uvažuju, protože je to pokušení, *takové* pokušení. Pak zavrtím hlavou.

„Když nám táta nechce nic říct, tak je to hodně špatné,“ oduším. „Takže je asi lepší, když nic nevím.“

Finn přikývne a beze slova se zadívá mezi stromy.

Nakonec zase promluví. „Ale co vůbec nějaké auto dělalo tady nahoře? Nikdo jiný než my tady nebydlí. Nikdo jiný nemá důvod sem jet tak pozdě večer. Ústav už byl zavřený.“

Tohle je věc, nad kterou jsem si nepřestala lámat hlavu od chvíle, kdy se to stalo. Máma jela v zatáčce prostředkem silnice, protože nečekala, že by někdo mohl jet proti ní.

Jenomže někdo tam jel.

A srazili se čelně a v plné rychlosti.

„Netuším,“ odpovím a na hrudníku cítím ledový chlad, jako by mi hrudní kost měla zamrznout a roztříštit se. „Možná zabloudilo.“

Finn přikývne, protože to je možné a je to asi jediná možnost, která dává nějaký smysl. Pak mě vezme za ruku a pevně ji stiskne.

„Nemůžeš za to.“

Prostá slova pronesená vážným tónem.

V hrdle se mi udělá knedlík a zůstane trčet na půli cesty v místě, odkud nemůže nahoru ani dolů.

„Ale *můžu*.“ Moje slova jsou stejně prostá. „Proč na mě kvůli tomu nejsi našťvaný?“

Když se na mě konečně podívá, jeho nebesky modré oči vypadají zmučeně.

„Protože se s tím už nedá nic dělat. Protože jsi pro mě ten nejdůležitější člověk na světě. Tak proto.“

Přikývnu, protože teď už znám pravdu. Nezlobí se na mě, protože si myslí, že to není moje vina. Přitom je jasné, že je. Nezlobí se na mě, protože jsem to jediné, co má, jsem jeho součástí.

„Musíme jet. Abych nepřišel pozdě.“

Přikývnu na souhlas a oba odstoupíme od srázu. S posledním ohlédnutím za smutnou roklí nastoupíme zpátky do auta, provlhlí od rosy a slz, a mlčky dojedeme do nemocnice.

Když vejdeме dovnitř, Finn se ke mně otočí, než zmizí ve dveřích.

„Fakt tady *mají* skupinovku pro truchlíci. Měla bys to zkusit.“

„Teď z tebe mluví táta,“ zavrčím na něj netrpělivě. „Nepotřebuju s nikým mluvit. Mám tebe. A stejně mi nikdo nerozumí tak jako ty.“

Přikývne, *protože nikdo mi doopravdy nerozumí tak jako on*. A pak zmizí tam, odkud čerpá sílu, mezi lidi, kteří trpí stejně.

Snažím se nepřipadat si nedostatečně kvůli tomu, že oni mu dokážou pomoci způsobem, kterým to já nedokážu.

Místo toho se usadím na svojí lavičce pod abstraktními ptáky. Do uší si strčím sluchátka a zavřu oči. Dneska jsem si zapomněla vzít knížku, a tak si budu muset vystačit s ponořením se do hudby.

Soustředím se na to, abych hudbu spíš cítila než poslouchala. Cítím vibrace, cítím slova. Cítím rytmus. Cítím hlasy. Cítím emoce.

Emoce někoho jiného jsou totiž vždycky lepší než moje vlastní.

Minuty ubíhají jedna za druhou.

A potom, když jich uběhne dvacet, přijde *on*.

On.

Ten sexy neznámý s očima černýma jako noc.

Cítím, jak se ke mně blíží, i když mám ještě zavřené oči. Neptejte se mě, jak to vím, protože to prostě vím. Neptejte se mě, co tady zase dělá, protože to mě nezajímá.

Jediné, co mě zajímá, je jeho *přítomnost*.

Otevřu oči a vidím, jak se na mě dívá očima stejně energickými jako posledně. Stejně tmavými, stejně bezednými.

Jeho pohled najde ten můj, spojí se s ním a neuhne.

Jsme propojeni.

Krok za krokem se blíží a neuhýbá.

Má zase to samé triko jako předtím. *Ironie ti nic neříká.*

Na sobě má tmavé džíny a černé kanady a na prostředníku zase ten stříbrný prsten. Je to rocker. Nebo umělec. Nebo spisovatel. Je něco stoprocentně stylového, něco nadčasově romantického.

Je ode mě pět metrů.

Tři.

Dva.

Jeden.

Jak prochází kolem mě, pořád se na mě ze strany dívá a usměje se koutkem rtů. Houpe se v ramenou a má úzké boky. Ale nezastaví se, odchází.

Jeden metr.

Dva.

Tři.

Pět.

A je pryč.

Cítím se poraženě, protože nezastavil. Protože jsem chtěla, aby to udělal. Protože na něm je něco, co bych chtěla poznat.

Zhluboka se nadechnu, zavřu oči a znova se zaposloučám do hudby.

Tmavovlasý neznámý už se nevrátí.

5

QUINQUE

Calla

V dešti možná Oregon zkrásní, ale někdy je tu déšť prostě jen šedivý a skličující. Zvuk kapek bičujících okno ve mně vyvolává ospalost, a tak se zachumlám do svetru a uvelebím se u okna s knížkou. V noci, když je bouřka, mívám sny. Nevím proč. Možná je to elektřinou ve vzduchu nebo burácením hromu, ale pokaždé to moji mysl vyburcuje k tvořivosti.

Dneska, když konečně usnu, se mi zdá o *něm*.

O tmavookém neznámém.

Sedí na břehu oceánu a mořský vánek mu cuchá vlasy. Zvedne ruku, aby si je odhrnul z očí, a na ní se mu ve slunečním světle zaleskne stříbrný kroužek.

Jeho oči se potkají s mýma a elektřina silnější než milion blesků dohromady nás propojí a drží pohromadě.

U očí se mu objeví drobounké vrásky, jak se na mě usměje.

Jeho úsměv je jenom pro mě, je mi povědomý a je sexy. Natáhne ke mně ruku, jeho prsty mě znají a já znám je, přesně ví, kde se mě dotknout, kde mi rozpálit kůži doběla.

S trhnutím se probudím, sednu si na posteli a peřinu si tisknu k hrudi.

Měsíční světlo dopadající na moji postel má modrý nádech. Podívám se na hodiny. Tři ráno.

Byl to jenom sen.

Schoulím se zpátky do postele a myslím na neznámého. A pak se nazlobím sama na sebe za to, jak jsem směšná. Vždyť je to někdo úplně cizí, proboha. Je pitomost se na něj takhle upnout.

Jenomže to nezaručí, že by se mi o něm přestalo zdát. Dělá v mých snech nejrůznější věci. Plaví se na lodi, chodí plavat, pije kávu. A ve slunečním světle se pokaždé zaleskne jeho stříbrný prsten a jeho tmavé oči pronikají k mé duši, jako by mě znal. *Jako by o mně věděl úplně všechno.* Pokaždé se probudím bez dechu.

Trochu mě to deptá.

A taky trochu vzrušuje.

Po dvou takových nocích plných přerušovaného spánku, deště a podivných snů klečím s Finnem před hromadou plastových krabic a pokoušíme se protřídít obsah mého šatníku. Kolem nás se jako hory tyčí kupky poskládaného oblečení. Okna zvenčí bičuje prudký déšť a ranní obloha je tmavě šedivá.

Zvednu z podlahy bílý propínací svetr. „V Kalifornii asi nebudu potřebovat moc svetrů, co myslíš?“

Finn zavrtí hlavou. „To asi ne. Ale nějaký si s sebou vezmi, pro jistotu.“

Přehodím ho na hromadu věcí, které prošly selekcí. Při tom si všimnu, že Finnovi se klepou ruce.

„Proč se ti tak klepou ruce?“ Zírám na něj. On jen pokrčí rameny.

„Nevím.“

Pochybovačně ho ze zvyku sleduju, pokaždé hledám sebelepší známky potíží. „Určitě?“

Přikývne. „Naprosto.“

Nechám to být, ačkoli mě to zneklidňuje. Pokud Finna neochráním před rozrušením, mohl by dostat záchvat. Nemohla jsem ho samozřejmě ochránit před ztrátou mámy, ale snažím se, jak můžu, aby ho nerozrušovalo nic dalšího. Je to těžké břemeno, ale když Finn dokáže nést svůj kříž, já přece zvládnu ten svůj. Zvednu další svetr a po chvíli ho odhodím na hromadu pro charitu.

„Až doděláme moje oblečení, musíme se pustit do tvého,“ prohlásím. Finn přikývne.

„To jo. A pak bychom asi měli vytrídít mámino.“

Zalapám po dechu. Sice bych to udělala hrozně ráda, už proto, abychom se mohli posunout dál, ale nepůjde to.

„Táta by nás zabil,“ namítanu.

„To rozhodně,“ uzná Finn a podá mi triko s dlouhými rukávy, určené na hromádku k ponechání. „Ale třeba nepotřebuje trochu popostrčit. Už jsou to dva měsíce. Máma dávno nepotřebuje pantofle u zadních dveří.“

Má pravdu. Nepotřebuje je. Stejně jako nepotřebuje mít v koupelně rozdělaný make-up přesně v tom stavu, v jakém ho tam nechala, ani nepotřebuje na stolku u svého oblíbeného křesla mít svou poslední knížku rozloženou hřbetem nahoru, otevřenou na stránce, kde přestala číst. Už ji stejně nedočte. Ale abych byla vůči

tátovi fér, nemyslím si, že já sama bych zvládla její věci vyhodit.

„Ale stejně,“ odpovím, „je to na něm, aby rozhodnul, kdy se to udělá. Ne na nás. My odcházíme. To on tady bude se všemi těmi vzpomínkami, ne my.“

„Právě proto mi to dělá starosti,“ řekne Finn. „Bude tady v tom obrovském domě sám. Vlastně ani ne sám. Obklopený mrtvými lidmi a vzpomínkami na mámu. To je ještě horší.“

Při pomyšlení, jak nerada jsem sama a jak strašně nerada jsem sama v našem obrovském domě, se otřesu.

„Možná proto chce pronajmout ten kočárový domek,“ uvažuji nahlas. „Aby tady nebyl tak osamělý.“

„Možná.“

Finn se natáhne k přehrávači a pustí nějakou hudbu. Nechávám pulsující basy naplnit ticho, zatímco se dál probíráme mým oblečením. Obvykle je nám mlčení příjemné a nemáme potřebu ho narušovat, ale dnes jsem z něj neklidná. Napjatá. Nervózní.

„Psal jsi něco poslední dobou?“ zeptám se, jen abych zapředla rozhovor. Finn si neustále něco smolí do deníku. A i když ho před pár lety dostal k Vánocům právě ode mě, nenechá mě nic z toho číst. Tedy od té doby, co mi jednou něco ukázal a já úplně zpanikařila.

„Samozřejmě.“

Samozřejmě. Nic jiného skoro ani nedělá. Básně, latinu, nesmysly... cokoli vás napadne, Finn to píše.

„A dáš mi něco z toho konečně přečíst?“

„Ne.“

Jeho odpověď je rozhodná a jednoznačná.

„Dobře.“ S tímhle tónem v hlase se nechci hádat, a navíc se stejně docela bojím toho, co bych se tam mohla dočíst. Finn ale přestane prohrabávat oblečení a otočí se ke mně.

„Myslím, že jsem ti ani nepoděkoval za to, že jsi s tím neběžela za mámou a tátou. Víš co, když sis to tehdy přečetla. Je to jenom takový můj ventil, Cal. Nic to neznamená.“

Probodává mě svýma modrýma očima, dívá se přímo do mojí duše. Protože já vím, že jsem s tím za nimi asi přijít měla. A asi bych to i udělala, nebýt toho, že máma umřela. Ale neudělala jsem to a od té doby je všechno v pohodě.

V pohodě. Když se na ta slova budu dostatečně soustředit, stanou se skutečností.

„Nemáš zač,“ odpovím tiše a snažím se nemyslet na všechny ty čmáranice, které jsem si přečetla, ta děsivá slova, děsivé myšlenky naškrábané na papíře, přeškrtané a znovu naškrábané. Znova a znova. Z toho všeho ale vyčnívala jedna věc, ta nejděsivější. Jedna věta. Nebyly to ty podivné čmáranice lidí s očima, ústy nebo obličejí vyškrábanými v papíru, ani ty temné a nesrozumitelné básně, byla to jedna věta.

Ukonči moje trápení.

Věta naškrábaná znova a znova přes celé dvě stránky. Od té doby ho sleduju jako ostrůžek. Teď se usmívá a říká, ať na to zapomenu, že je to jenom ventil. Teď je v pohodě. *Je v pohodě.* Kdybych měla deník, psala bych do něj tohle, pořád dokola, aby se to stalo skutečností.